

frist och yr; Men han blef som en wasser Och flera
gångar yr, Ty arbetet det kostar på Och hysla sig kan
han ej få, Men börja besörja detsamma wän an.

15. Han om förgylla talar, Men hon hysas dervad;
Hon Guldsmeden tog i armen, Förgyll mig nu ändå, För-
gylla får wi alltid se'n, Jag känner det åt mycket än,
Att fila, att fila, O fila mer min wän.

16. Men se'n en gång åt staden, För gårdens In-
svektor, Att köpa hela raden Att Fröken band och flor,
Sprang Fröken efter i allen, Och ropte: helsa till guld-
smen; Köp filar, löp filar! står hon och ropar än.

Den Femte.

Säg fogel hwarför' qwittrar du Ej mer så glad
för mig? :: När du war fri så hörde jag Hwar
morgon uppå dig. ::

2. O gosse minns du när jag samm Uppå det
lusa blå, :: Då leste jag då slog jag fram Med
mina syfton små. ::

3. Ja' gossens mun är sällan nöjd Med hwad
som lifwet ger. :: Han tänkte söka högre fröjd,
Men sålhet samt ej mer. ::

4. Jag satt uppå min gren och såg En bur som
öppen stod :: Och inuti den buren låg, En druswa
röd som blöd. ::

5. Jag lifwades af druswans glans, Jag tänkte
smaka den, :: Jag slog från grenen till den bur,
Men gillret slog igen. ::

6. Nu sitter jag he' still och ser Hur' allting
fröjdar sig, :: Hur' den löfwas solen ler, Men
aldrig mer för mig. ::

Fyra utmärkt wackra och alldeles Nya Visor.

Den Första.

Sång wid G. R. G. Prinsessan Lo-
wisas af Nederländerna ankomst till
Sverige, den 15 Juni 1850.

Att utspida glädje i våra bröst,
Mel.: Nordhafwet brusar från fjällbyggens strand

Den Andra.

Enslingen på Johannisfåret.

(Denna utmärkt wackra Sång är författad i anled-
ning af Fru Carléns Roman: "Enslingen på
Johannisfåret.")

Till kärlekens hemland jag längtar igen ic.
Ej. f. Norrländningens hemlängtan: Hwi längtar du åter ic.

Den Tredje.

I Stodholm der har jag varit ic.

Den Fjerde.

Fröjne-Visa.

Uppå den sköna stranden, ic.

Den Femte.

Säg fogel hwarför' qwittrar du, ic.

Westerwik.

Tryckt hos G. D. Eklund & Comp. 1851.

— — — — —
D e n F ö r s t a :

Sång wid H. K. H. Prinsessan Lovisas af Nederländerna ankomst till Sverige, den 15 Juni 1850.

Mel.: Nordhafwet brusar från fjällbyggdens strand.

Att utsprida glädje i våra bröst, Himmelen sänd våra hjertan tröst. Välkommen Lovisa till Slandiens strand, Att möta vår älskade Furstes hand! Vi derför uppsämma en glädjesång, Uppriktighet leder vår tanfegång. :.:

2. I hoppet vi ståda den sällhets höjd, Som Eder förening bereber med fröjd. Himlen beskydde vår Konunga-ätt, Som skänkt oss all sällhet och framsar vår rätt; Och blifwa i framtid vår ömma mor Som vår Josefina i kärlek flor. :.:

3. På denna glädjens behagliga dag, Vi jubla åt bygden, förent med behag; Må Carl och Lovisa i heligt förbund få lefwa med hellsan till älderdomsfund! Gud gifwe dem äran att njuta den lott, Att se alla nöjda i kofor och flott. :.:

4. Välkommen Lovisa till Sveriges land! Dig hälsar med jubel vårt fosterland. På flogbeklådt berg och i grönan dal, I fattigmans tjäll och i hofwets sal, — Hwärt som Lovisa du wänder din gång, Wår kärlek dig möter med glädjesång. :.:

5. Och vårt hjertas tro är din huswudgård, Der hwilar du trygg i en stormig werld, Så lugn som ett barn på sin moders arm Du lutar med tro dig till solfets barm, Ty för Lovisa, så hjertlig och god, Ger Swensken med glädje sitt lif och blod. :.:

6. Så ren som en källa i wärens lund, Der himlen sig speglar en aftenfund, Der kärlek till sol-

fet i hennes bröst Och derför till Gud med sin löfda röst Be ringa mans barn i de låga tjäll: Gud signe Lovisa, gör henne säll :.:

D e n A n d r a :

Enslingen på Johannisfåret.

Sl. f. Hwi längtar du åter till fädernestrand se.

Till kärlefs hemland jag längtar igen Från werlden, så tung och så dyster; — Ej lefwer för mig i det öfen en wån, Ej har jag en Bror, ej en Syster — Och hon som jag älskat, till hwila har gått; — Nu sitter hon uppe i stjernornas flott Och blickar till Enslingen neder.

2. Jag gick i går aften, att slumra en stund på gräswen, hwarunder hon hwilar; — O, tänkte jag då, — om din saliga blund Mig flöte från stormarnas ilar! Hur lust, wid ditt hjerta, från tidernas ström, Att slumra — och drömma den himmelska dröm Om sällhetens gryende morgon!

3. Så satt jag och tänkte, — och stuggornas bot Dmswepte den hwilande jorden. — Naturen igenflöt sin heliga bot, Der blommorna utgöra orden. Och wågorna soror på brusande haf, Men stilla satt Enslingen qwar på sin graf, Med huswudet sänkt ut handen.

4. Men se! — uti skinnande kläder jag såg En Engel, så skön wid min sida — På pannan den himmelska ostulden låg, Och blommor kring håren sig wrida: — Min maka det war; — och med älsfande arm Hon tryckte mig åter till klappande barm Som förr uti lyckliga dagar.

5. "Gråt icke", hon sade, då tåren sig smög, Och fläckwande föll ur mitt öga; — En Tro, som ej swel dig, ett Hopp, som ej lög, Du äger — de bo i det höga. Ett intet är jordlifwets trydande

qväll, — Det följer då ej i den nattliga dal, Då
mörkret och fluggorna wisa.

6. Bewara ditt hjerta, — om allt du har mist,
Behåll det, — och intet du saknar! Gdm verlan
derinne, o, göm den till sist, Då en gång ur dröm-
men du waktar — Förspill ej det arf, som dig him-
melen gaf, Men odra dermed, tills i grönstande graf
Du hwilar wid moderligt hjertal

7. Och synen förswann, — och med nyfifwadt mod
Jag uppkod från grafwen i natten — Och månan
så klar ibland stjärna skod, Och log öfwer speglande
watten. — Naturen instämde med länslornas ljud,
Som flego med stormande hymner till Gud, Att
bedja om frid och om styrka.

8. Så tar jag min staf och med lugnare bröst
Jag wandrar, som förr öfwer heden, Der gulnade
lös i den dimmiga höst, Sig sprida så dyrt fring
leden — Hwad gör det wäl mig, — om med grön-
stande blad En gång i det ewiga Betlehems stad,
Mitt lifsträd står blommande åter! —

9. De susande winbarna hwista en gång Kring
grafwen, der Enslingen hwilar, Och asparna sjunga
sin sorgliga sång Till samman med darrande pilar —
Och wären, som kommer från lydliga haf, Skall sät-
ta en blomma på grönstande graf, Om andra od
henne förglömma.

10. Du lugna, du trygga, du saliga tjäll, D låge
jag snart i ditt stöte! Du sjunkande sol i den flam-
mande qväll D klade jag till ditt möte! Du lifsens och
kärlekens ewiga wär D flåta nu snart i mitt grånade
hår Din frans af odödlighetsblommor!

Den Tredje:

S Stockholm der har jag varit rätt nu rätt nu
Sju år, de hafwa varit som tu som tu; Jag kom ifrån
staden Sala i frack i frack, Ni skulle ha hört mig
tala ad, ad! ad, ad!

2. Hwad Stockholm prestar en pimpling ändå ::
Jag kom på apostlabåstar så rå :: Tog märkning till
Svea Garde till sist :: Men flinigt förstas det war
lifwit ::

3. Först lärde jag mig marchera så ral :: Straxt
kunde jag execera med smak :: Gemäret förbytt med
plogen blef lätt :: Gid mig en fästnäs på krogen så
nätt ::

4. Korpralen som lärt mig skjula blef stral ::
Och straxt så blef jag med full valuta Korpral :: Silf-
wer-galon kring kragen jag fid :: Samt pipfläggat ned
till magen det gid ::

5. Naturen har säkert ämnat mig till :: En kri-
gare fast han lemnat mig still :: Jag liknas ibland
kamrater på wakt :: Wid Carl Johan bland soldater gif
oft ::

6. Hur trefligt ändå att wara soldat :: Man
friar naturligt bara för mat :: Blir bjuden utaf sin
flamma på the :: Och sitter sa' med densamma i knå ::

7. Hwem har för uniformen gjort mest :: Jo
Skråddar'n och sen reformen der näst :: Nu har alla
gamla luswor som fanns :: Förwandlat till pipelhus-
wor med swans ::

8. Modellen på våra rockar ad sa :: Är suf,
men för våra rockar så bra :: De släpa de arma nö-
ten allt jemt :: Sitt rockstjört i rena gröten på stämt ::

9. Det ligger ty wär i blodet förstas :: Att följ-
ja med riksmödet Gud nås :: Nu börjar den Fransosen
att slås :: Då ge wi hwarann på nosen hos oss ::

10. Nog mins jag de bataljer i stan :: Då pist-
de jag karnaljer som san :: Jag wågade lifwet gerna
för vad :: I hopp att få en stjerna som tad ::

11. När pöbeln som sprang och hurra wäl fid ::
Fritt husrum uti en kurra då gid :: Wi genast att
börja seger på nytt :: Der Tyftarne slagit låger so
pytt ::

12. Från frogstusd och våra flickor wi för ::
Till Danmark på vågra wedor och swor :: För wi

skulle gå och smygga på Ejen :,: Och se våra bröder
flyga i flyn. :,:

13. Vi svarade väl patroner som gräl :,: Det
kostade två millioner lifväl :,: Och hem för vi lifa
många som dit :,: Fast näsorna var så långa som
bit. :,:

14. Att jag ej fick Dannebrog-orben är hårt :,:
Fast sårad i vänstra bogen så svårt :,: Jag menar ut-
af en snärta så söt :,: Som måttade på mitt hjerta
och stöt. :,:

15. Att sen har mitt hjerta flappat så tätt :,:
Jag har ej i modet tappat som knekt :,: I corum med
andra läser min bön :,: Se'n gör mina tankar resor
till ön. :,:

16. Som knekt vill jag ändå lefwa och dö :,: Se
då kan jag slippa sträfwä för bröd :,: Nu är jag så
matt som böden och slö :,: Nu känner ni mina öden
adjo :,:

Den Fjerde.

Fröken - Lisa.

Uppå den sköna stranden, Utmed en präktig gård,
De sköna blomsterbanden Fru Flora band uppå, En
ung och wader Fröken gick, I ostuldsfullt och näpet
stid: Att wassa och blaska sin kropp ett ägonblick.

2. Vid hennes sida följde Den unga Lisa Bål; En
buk på armen bölde, Dertill kologn och twål, Som
sammarpiga i tu är, Hon redan tjenat Fröken wår;
Hwad skada att bada med henne hon ej får.

3. Ty alltid tänkte Fröken, Så ostuldsfullt och wäl:
De pigor äro spöken Till både kropp och själ; Wår
Herre allting wäl ställt till, Då han från toll dem stil-
ja vill: Ty släpet och sträpet dem böra höra till.

4. Dock hwar för Fröken roligt Få Lisa naken se;
Då kunde jag förtrolig Med mina wänner se, Härmed
hon henne talar till: "O Lisa om du bada vill, Så
har du, så får du mitt bistånd nu dertill."

5. Och straxt den hrosta stumpan Från liten fot
drogs af, Hwarpå den lilla stumpan I wattnet sig be-
gaf, Sedan Fröken, war hon nått och smal, Som hon
den nästa kanal, Att titta så'd Britta, så fick
hon sin del.

6. Så gick den stadens Lisa, En långan stund så
still, Och sig för Fröken wisa, Båd' bak och framan
till, Och när som hon nu detta såg Och handen med i
spelet låg, Förträttligt, förträttligt för harmen i dess håg.

7. "Du är bland pigors skara, För dagen hjälpmä-
dam: Du understår dig wara, Så starkt som jag, hwad
skam! Jag maken förr ej sett uppå, Att pigor Fröknar
lifna få, Men pigan som stigan skall stöta wäl ändå."

8. Med linnet rundt om lifwet, Satt Lisa der och
gråt; För Fröken ond har blifwit, Att det rätt illa lät,
Med hemsta blickar, sucka de, Och blygdes på hwaran-
dra se, Med harmen i barmen och brutna sudarne.

9. När stadens Lisa hade, Sin kosta hunnit an, Med
lifsig min hon sade: "Vi lifna ju hwaran, Men det
kan Fröken wäl stå an, Härnäst när hon till staden
kom Sin lilla förgylla är lätt hos guldsmed Bom."

10. Det ordet war wäl präktigt, Att icke så gehör;
Det verkade för måktigt, Att icke fattas för. Hon
straxt dervå till staden for, Och frågade war Bommen
bor; In stiger och niger och lastar ut sitt flor.

11. Hörpå min guldsmed låra, Hwad jag dig säga
will; Förgyll min jungfruåra Och lyfna noga till Att
jag skall först ha' den förgylld, Men sedan skall hon bli
uppgylld, Min lilla, förgylla det är mitt ärende.

12. När Guldsme'n är'ndet hörde, Han i sitt sinne
log, Till soffan Fröken förde, Och verktygen framtog;
När han sig före kända fått, Och riktigt noga tagit mått,
Den stälmen drog hjelmen från lilla wån straxt bort.

13. Hans sak den blef nödwändig, Att slaggen fila
bort; Och Bommen så behändigt, Det gjorde in-
nan fort, Och Fröken sade nu hel gladt, "Att al-
drig roligt så hon haft." Hon svarar och sparar
ej hjälpa till med kraft.

14. Den Bommen han war rafter, Samt ungdoms: